

(rozhovor s členy kapely Pavλίna Jíšová a přátelé na křtu nové desky To si piš) Není to tak dávno, co jsem v Českých Budějovicích dělal rozhovor s členy kapely

Pavλίna Jíšová a přátelé

před křtem desky

Blázen tančí dál

. Od té doby neuplynuly ani dva roky a na světě je nová deska s názvem

To si piš

, což je jedna ze skladeb na desce. Přijal jsem pozvání na druhý křest, který se konal dne 17. března 2011 v restauraci U Henců v Louňovicích, ve vesnici kousíček od Jevan, kde žila i zemřela řada slavných lidí pohybujících se v

muzice. Poslední sestavu kapely, kde krom „kapelnice“ Pavlíny Jíšové hraje na kytaru, na flétny a zpívá její dcera Adéla Lounková, na elektrickou kytaru Jakub Racek, který rovněž zpívá a kontrabasista a zpěvák Pavel Pája Peroutka, pokládám toto sdružení za nejsilnější seskupení po odchodu Pavlíny Jíšové od Nezmarů v létě 2002. Stejně jako u předchozí desky jsme se dohodli, že uděláme před koncertem rozhovor. Rozhovor v tom deštivém a zamlženém večeru nestihl Jakub Racek, takže jeho odpovědi zde nenajdete.

Povídal jsem si proto jen s:

Pavlínou Jíšovou (PJ)

Adélou Lounkovou (AL)

Pavlem Peroutkou (PP)

Srovnáme-li novou desku s předchozí s názvem Blázen tančí dál, co mají společné?

PJ: Obě desky vydal stejný vydavatel, Pavel Peroutka, takže první otázka by měla patřit jemu, a sice jak se mu nová deska vydávala?

Pájo, jak se ti nová deska vydávala?

PP: Snadno, protože jsem dostal už hotový produkt a ten jsem vydal.

Kde se vyráběl hotový produkt?

PJ: Studio bylo stejné jako u předchozí desky a zřejmě se lisovala i na stejném místě. Podstatné na nové desce je, že nemá hosty. Je to deska ryze nás čtyř, tedy kapelní. Nikdo jiný na desce nehraje a nezpívá a dokonce autorsky jsme zastoupeni jen my čtyři s výjimkou

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 28 Březen 2011 19:56

Zbyška Rašky, se kterým spolupracujeme textařsky nadále.

I přes všechny okolnosti...

PJ: Ano, je to můj pan domácí (smích) a textařsky nám přispívá.

Takže žádné další nástroje než nástroje kapely, žádné samplery?

PP: Vlastně se dá říci, že tahle deska je nejautentičtější ze všech našich desek. V podstatě to zní tak, jak hraje na koncertech.

Nechtělo by to už live nahrávku?

PP: Určitě, někdy ano, záleží na paní šéfový. (smích)

PJ: Já se přiznám, že teď mám strašně moc písní, z nichž by se dalo postavit možná čtyři až pět nezávislých programů. Teď jsem si dělala svůj nový web a strašně jsem se nadřela se zpěvníkem. Možná přijde někdo i na to, že tam i něco chybí. Ale stejně zjišťuju, že lidi chtějí slyšet hlavně moje staré písně a bohužel i většina rádií chce slyšet staré písně.

Víš, kolik jsi už napsala písniček?

PJ: Myslím, že padesát určitě a natočila jsem určitě stopadesát.

Nechci vynechat druhou zpěvačku, Adélko, máš na desce své písničky?

AL: Ano, jednu celou ode mě, Napořád jiná, a pak tam mám jednu se Zbyškovým textem a jednu s Pájou, Pája hudba a já text.

Pavčino, ve srovnání s předchozí deskou je autorský podíl členů kapely na nové desce větší?

PJ: Já už jsem tohoto napsala dost, tak ať maká někdo jiný (smích). Je dobře, aby to bylo hodně pestré a všichni měli co zpívat.

Písničky na desce vznikaly po té předposlední nebo ses vrátila i do minulosti?

PJ: Je tam jeden text, kde je napsáno, že budu stará a vrásčitá. Pravda, trochu se opakuju, protože na desce Andělé jsou s námi začíná píseň Dívka s bílou růží slovy: „Až budu stará žena s tváří vrásčitou.“

No, to je zatím sci-fi (smích)

PJ: No taková být nemusím, při možnostech plastické chirurgie zůstanu jak jsem. (smích) Ale text jsem psala okolo třiceti let a zřejmě mě i nějaká melodie k textu inspirovala. Tu muziku jsem však nikde nenašla a tak všichni usoudili, že jsem si to vymyslela já a je to autorská věc.

Adélko, studuješ vysokou školu, jak stíháš koncertní šňůry a studium?

AL: Stíhám docela dobře a musím říct, že se to docela pojí. Jsem ráda, že nedělám jen jedno, ale dvě různé věci, protože můj život je tak krásně barevný a všechno se hezky doplňuje. Musím říct, že když jsem třeba pět dní doma, tak se nudím, chci jet pryč a zároveň, když hraju, těším se na řád ve škole.

Ještě jsi čerstvá muzikantka a šňůry tě nezačaly unavovat?

PJ: Počkej, nás to taky nezačalo unavovat a Adéla má už muzikantský syndrom, o kterém jsme se bavili s Pájou. Taky on, když je tři dny doma, chce odjet a když je čtyři dny pryč, chce se vrátit.

Jemu doma ale brečí dvě malé dcerky.

PP: To je sice pravda, ale to mi moc nevadí. Spíš už jsem v podstatě trošku cirkusák.

Kolik je na desce písniček?

PJ: Na desce je čtrnáct písniček, všechny jsou od nás, žádná není převzatá. Měli jsme třeba mít možnost mít písně od Pepy Maliny nebo od Míši Röhricha, ale nakonec jsme sáhli do vlastních řad a všichni zvenčí jsou pryč. Myslím, že zrovna Míša Röhrich z toho byl smutnej, protože byl určitě na všech posledních projektech buď jako hráč nebo jako autor. Zrovna když jsme hráli v Plzni, tak jsem o tom s Míšou mluvila. Trošku jsem ho obešla a tímto se mu veřejně omlouvám a rozhodně není všem dnům konec, jeho písničky byly vždycky trumfy – zrovna jeho melodie k Žábě! Teď je třeba vsadit jen na nás. Mám zkušenost, že když mě něco hodně baví, jako právě teď, začnu na tom Ipět a vzápětí to můžu ztratit. Takže si současnou sestavu snažím užít, dokud ještě je.

Vím, že příští rok slavíš určité jubileum, budeš to slavit nějakým koncertem?

PJ: Bude mi krásných čtyřicet let (smích) a myslím, že to slavit nebudu.

Mně bude taky krásných čtyřicet - plus dvacet. (smích)

PJ: Možná, kdybych byla schopná vyprodat nějaké divadlo, tak bych asi do toho šla, ale je to strašně náročný a nejsem na tom tak dobře s návštěvností jako mí bývalí kolegové, tak si na to netroufám. Uvidíme, počkám do šedesáti, a buď to klapne, nebo ne. Každopádně jsem si to pojistila koncertem, který se jmenuje „Posledních cet“ a v den mých čtyřicátých devátých narozenin budu mít koncert v Táboře.

Říká se, že poslední deska bývá nejlepší. Máš podobný pocit i u této desky?

PJ: Já nevím, zda je nejlepší, ale nejmenší dítě máš vždycky nejradši. Myslím, že v případě posledních tří desek jsem líná nebyla, protože jsme dělali desku vždy po dvou letech, takže k jubileu asi deska nebude, možná ale nějaký výběr, uvidíme.

Má deska nějakou výtvarnou stránku?

PJ: Obrázky tam nejsou, ale na jednom koncertu s Pavlem Bobkem byl řezbář, který nám dal dřevěnou plastiku. Takovou hlavu s vrtulí.

AL: To dal mně. (smích)

PJ: No prostě nám dal plastiku, kterou má doma nakonec Pája a já jsem do jedné písně použila verš „vyřezat pána s vrtulí“, aby lidi věděli, ale jinak je docela střízlivý obal s našimi fotkami a s texty, protože vždy dávám důraz, aby tam texty byly.

Všiml jsem si, že máš nové webové stránky, doména zůstává stejná - www.jisova.cz ?

PJ: Ano, doména zůstává stejná, ale střídala jsem webmastera a neuměla jsem do stránek nic dát. U posledních stránek jsem tam dala koncerty a stalo se, že webmaster odjel na půl roku do Ameriky. Pak kamarádka volala, že se mi koncerty během jednoho dne termínově posunuly o jeden den. Byla jsem namíchnutá a zrovna v ten den jsme jeli s Pavlem Bobkem hrát do Brna - co se nestalo. Volala jsem webmasterovi do Ameriky, že toho mám dost.

On za to určitě nemohl. Je pracovitej a fajn, ale náhoda podle mě neexistuje a ty posunuté koncerty mě měly nakopnout k tomu, abych se to naučila spravovat sama. V Brně jsem potkala Mirka Hulána a ten řekl, že jeho šéf z firmy zná Roberta Křesťana. Mirek Hulán se zeptal a dopadlo to. Firma INT s.r.o. - webdesign a marketing zasponzorovala program. Mirek Hulán se zhostil role učitele. Tak jsem si pořídila skype a Mirek mě učil dělat web. Respektive způsob, jakým se do programu zadávají informace. Byl sice někdy moc přísný, ale naučil mě program zvládat. Takže místo toho, abych zvolna kráčela do důchodu, jsem prostě „ajťák“ (smích) Kdepak bez Mirkovy pomoci to ještě občas nejde, je to takový přítel na skypu!!! Teď je vlastně muzika až na posledním místě, protože v kapele děláme všichni všechno.

Tak díky za rozhovor a přeji hezký koncert a ať se deska hezky šíří mezi lidmi.

P.S. V zaplněné hospodě postrádající kuřáky a nahlas se bavící hosty cinkající příbory a sklenicemi zněly starší a známé písně Pavčiny Jíšové a samozřejmě ty nové, které většina lidí ještě nezná. První poslech svědčí o tom, že kolektivní dílo s názvem To si piš se povedlo a vám, co jste nebyli U Henců, doporučuji navštívit aspoň jeden z řady koncertů a zejména si desku poslechnout.